

(σελ. 393) τοῦ ἔτους 1823, ἐκ Παροικίας Πάρου· 381 (σελ. 388) τοῦ ἔτους 1824, ἐκ Τριπόλεως· 390 (σελ. 391) τοῦ ἔτους 1824, ἐκ Ναυπλίου· 393 (σελ. 392) τοῦ ἔτους 1825, ἐκ Μυκόνου· 433 (σελ. 412) τοῦ ἔτους 1825, ἐκ Ναυπλίου· 300 (σελ. 346) τοῦ ἔτους 1824, ἐκ Ναυπλίου· 374 (σελ. 379) τοῦ ἔτους 1829, ἐκ Μυκόνου· 500 (σελ. 444) τοῦ 1825, ἐκ Ναυπλίου· 443 (σελ. 416) τοῦ ἔτους 1825, ἐξ Ὑδρας· 359 (σελ. 371) τοῦ ἔτους 1824, ἐκ Ναυπλίου· 69 (σελ. 242) τοῦ ἔτους 1823, ἐκ Μεσολογγίου· 612 (σελ. 488) τοῦ ἔτους 1826, ἐκ Νάξου· 741 (σελ. 544) τοῦ ἔτους 1827, ἐξ Αἰγίνης· 704 (σελ. 526) τοῦ ἔτους 1827, ἐκ Νάξου· 681 (σελ. 517) τοῦ ἔτους 1827, ἐκ Πόρου· 678 (σελ. 516) τοῦ ἔτους 1827, ἐκ Πόρου· 613 (σελ. 489) τοῦ ἔτους 1826, ἐκ Νάξου· περὶ κωδικοποιήσεως παλαιῶν ἐθίμων καὶ ἐπιδιορθώσεώς των, βλέπε Μ. ΚΑΛΙΝΔΕΡΗ, *Τὰ λυτὰ ἔγγραφα τῆς βιβλιοθήκης Κοζάνης, 1676-1808*, Θεσσαλονίκη 1951, σελ. 93, 2, στίχ. 20 ἐπ., ἐκ Κοζάνης, τοῦ ἔτους 1796. Τὸ γραπτὸν τοῦναντίον δίκαιον εὐρίσκω ἐπὶ τοῦ παρόντος μνημονευόμενον ἐν Μ. ΚΑΛΙΝΔΕΡΗ, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 118, 58 ἐν ᾧ μνημονεύεται τὸ *Πρόχειρον Νομικὸν* τοῦ Θεοφίλου Ἐπισκόπου Καμπανίας καὶ τῶν κατόχων ἀντιτύπου αὐτοῦ· ἐν Ι. ΒΙΣΒΙΖΗ, ἐνθ' ἄνωτ., 360 (σελ. 370) ἐν ᾧ μνημονεύεται ὁ γαλλικὸς Ἐμπορικὸς Κῶδιξ· 433 (σελ. 412), τοῦ ἔτους 1825, ἐκ Ναυπλίου ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ τῶν νόμων τῶν αὐτοκρατόρων· 439 (σελ. 415) τοῦ ἔτους 1825, ἐκ Μεγάλου Σπηλαίου, ἐν ᾧ μνημονεύονται τὰ Βασιλικά· 430 (σελ. 411) τοῦ ἔτους 1825, ἐκ Ναυπλίου ἐν ᾧ γίνεται μνεία τοῦ Ἀρμενοπούλου καὶ τῆς Ἐξαβίβλου αὐτοῦ.

Νομίζω ὅτι τὰ ρεάλια, εἰς ἃ συνίσταται τὸ δάνειον, εἶναι ταυτόσημον πρὸς τὰ γρόσια. Διότι τὸ μισὸ ρεάλιον, τὸ ἐπὶ πλέον τῶν διακοσίων τεσσαράκοντα καὶ ἑνὸς (στίχ. 6), εἰς ὃ ἀνέρχεται ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦ δανείου, ἀριθμητικῶς ἀποδίδεται ἐν ἀμέσῳ συνεχείᾳ (στίχ. 6-7) ὥς *ε* (ρεάλια) 241 καὶ παράδες 20. Τὸ ἰσπανικὸν δὲ ρεάλιον δὲν ὑποδιηρεῖτο εἰς παράδες. Ὁ *para* ἦτο ὑποδιαίρεσις τοῦ τουρκικοῦ νομίσματος. Βλέπε καὶ 6 καὶ 55.

1 1812· νοεμβρίου 14

- 2 » μὲ τὸ παρὸν φανερώνω καὶ ὁμολογῶ ἐγὼ ὁ κά-
 3 τωθεν ὑπογεγραμμένος καὶ λέγω πῶς τὴν σή-
 4 μερον ἔδανείστηκα ἀπὸ τὴν κυρίαν μαρίαν
 5 τοῦ ποτὲ νικολοῦ γρυπάρη ρεάλια τὸν ἀριθμὸν
 6 διακόσια σαράντα ἓνα μισὸ ἦτοι ρ(εάλια) 241
 7 καὶ παράδες 20 τὰ ὁποῖ(α) γροικοῦν σίγουρα τῆς γῆς
 8 μὲ τὸ διάφορόν του(ς) τὰ δέκα ἔντεκα κατὰ
 9 τὴν συνήθειαν ὑπόσχομαι δὲ διὰ τὰ τῆς
 10 τὰ μετρήσω εὐχαριστημένα εἰς διορίαν μῆνες

- 11 τρεῖς καὶ παρελθούσης τῆς διορία(ς) νὰ τρέχουν πρὸς
 12 τρία τὰ ἑκατὸ τὸν μῆνα καὶ π(ρ)ὸς τούτοις ἂν ἤ-
 13 θελε τῇ καλέσει ὁ καιρὸς καὶ ἤθελε παρησιαστῇ πο-
 14 τέ μου ἡ ὁμολογία εἰς κρίσιν ὑπόσχομαι νὰ πλη-
 15 ρώνω ὅλον τὸ στίμον τῆς κ[ρ]ρίσεως καὶ διὰ τὸ βέ-
 16 βαιον τῆς ἀληθείας ἔδωσα τὸ παρὸν εἰς χειρὰς
 17 τῆς καὶ οὕτως ὑπόσχομαι.
 18 δημήτριος μαργέτης
 19 ὑπόσχομαι τὰ ἄνωθεν

2^a X. 20 ὁ Σακελλάριος Γρυπάρης μάρτυς

Verso

- 3^a X. 1 ὁμολογία δημήτρη μαργέτη
 2 διὰ γρό(σια) 241:20
 3 ἐν ἔτει 1812: Νοεμ(βρίου): 14:

64

Ὁμολογία τῆς Μαρίας Σοφίδακιοῦ

Χάρτης δίφυλλος
 0,230×0,165

1827, Μαρτίου 5
 Σίφνος

Ἡ Μαρία Σοφίδακιοῦ δανεῖζεται παρὰ τῆς ἀνεψιᾶς τῆς Μαρίας συζύγου τοῦ ποτὲ Νικολάου Γρυπάρη διακόσια γρόσια, «σίγουρα τῆς γῆς», μὲ τόκον δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἔτησίως, ὑποσχομένη νὰ ἀποδώσῃ ταῦτα εἰς πρώτην ζήτησιν τῆς δανειστρίας, παραδί-
 δουσα τὴν παροῦσαν ρετζιβούταν εἰς χειρὰς τῆς τελευταίας βεβαιωμένην ὑπὸ τιμίων μαρτύρων.

Ἡ δανείστρια Μαρία χήρα Νικολάου Γρυπάρη εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν τῶν προ-
 ηγουμένων 63 καὶ 62. Ἡ ὀφειλέτις Μαρία Σοφίδακιοῦ, θεία τῆς δανειστρίας, ἡ αὐτὴ
 πρὸς τὴν τοῦ 52 τῆς 1^{ης} Μαρτίου 1827. Ἐν τῷ τελευταίῳ ὅμως τούτῳ αὕτη δὲν δανεί-
 ζεται, ἀλλὰ πωλεῖ πρὸς τὴν ἤδη δανειστρίαν τῆς μίαν οἰκίαν τῆς. Ἴνα δὲ αὕτη, τέσσα-
 ρας μόλις ἡμέρας μετὰ τὴν πώλησιν τῆς οἰκίας τῆς, ζητήσῃ καὶ λάβῃ δάνειον ἀπὸ τὴν
 αὐτὴν ἀνεψιάν τῆς, σημαίνει ὅτι εὗρίσκετο εἰς οἰκονομικὴν δυσχέρειαν, ἔνεκα τῆς ὁποίας
 εἶχε προβῇ καὶ εἰς τὴν πώλησιν τῆς οἰκίας τῆς.

Τὸ ἔγγραφον εἶναι ὁμολογία, περὶ τῆς νομικῆς σημασίας τῆς ὁποίας βλέπε κυ-
 ρίως 13· εἶναι δὲ καὶ ἰδιωτικόν, ὑπογραφόμενον παρὰ δύο μαρτύρων, τοῦ Νικολάου
 Ἀλεξάνδρου Καμπᾶ, ὅστις καὶ τὸ συνέταξε (στίχ. 11-13) καὶ τοῦ Σακελλαρίου Βερνί-

